

om barnet er mindreårigt og i øvrigt uden midler. Baggrunden herfor er, at den længstlevende ægtefælle eller samlever har forsørgelsespligten over for barnet, jf. § 13 i lov om børns forsørgelse. Er der derimod tale om en begæring fra forsikringstagerens særbarn, kan der være grundlag for at imødekomme en anmodning om regulering, hvis barnet alene får en beskednen arv efter forsikringstageren og ikke er sikret forsørgelse gennem f.eks. en børnepension. Hvis den længstlevende ægtefælle eller samlever overtager forældremyndigheden over særbarnet, er det dog et moment, der taler imod en regulering. I vurderingen kan det endvidere indgå, om ægteskabet eller samlivet alene har været relativt kort tid. Er særlivsarvingen umyndig, må kravet fremsættes af værge.

Det er forholdene på tidspunktet for forsikringstagerens død, der er afgørende for vurderingen.

Endelig skal der efter stk. 2, nr. 3, lægges vægt på omstændighederne i øvrigt. Opregningen af hensyn er således ikke udtømmende.

Som et moment, der kan indgå i vurderingen efter nr. 3, kan f.eks. nævnes, om indsættelsen af den begunstigede er gjort uigenkaldelig og begrundelsen herfor. Hvis der er en rimelig grund hertil, kan det tale imod en regulering.

Der bør ikke ske regulering, hvis forsikringstageren har modtaget vederlag for begunstigelsesindsættelsen. Undtagelse herfra bør alene gøres, hvor vederlaget ikke udgør en rimelig kompensation for begunstigelsesindsættelsen, eller hvor der foreligger helt ekstraordinære omstændigheder.

Ved vurderingen af om forsikringssummen skal reguleres efter stk. 1, kan der også lægges vægt på størrelsen af det udbetalte beløb, den begunstigedes kendskab til indsættelsen og berettigede forventning om at få forsikringssummen udbetalt samt på, om omstændighederne, herunder navnlig den begunstigedes og ægtefællens og livsarvingernes behov for at få forsikringssummen udbetalt, har ændret sig siden indsættelsen af den begunstige.

Ved vurderingen af om der skal ske regulering, kan det endvidere indgå, om forsikringsordningen indeholder et opsparingselement, eller om der er tale om en ren risikoforsikring. En forsikring med et opsparingselement indebærer, at der skal betales en højere præmie, end hvis der er tale om en ren risikoforsikring. Det vil være lettere for ægtefællen og livsarvingerne at få reguleret en forsikring, der har et betydeligt opsparingselement end en ren risikoforsikring, fordi forsikringstageren ved at betale de højere præmier på en forsikring med et opsparingselement jo har udtaget disse beløb fra at indgå i sit bo. Dette vil særligt

kunne være tilfældet i de situationer, hvor præmiebetalingen har stået på i en kortere periode forud for dødsfaldet.

Da der er tale om en skønsregel, der skal anvendes i tilfælde, hvor en udbetaling af forsikringssummen til den begunstigede må anses for urimelig, foreslås det, at det skal være hele forsikringssummen og ikke blot tilbagekøbsværdien eller kontantværdien af en fripolice, som ægtefælle og livsarvingerne skal kunne gøre indgreb i. En begrænsning til tilbagekøbsværdien ville indebære et ganske betydeligt beregningsmæssigt merarbejde.

Formueordningen i forsikringstagerens ægteskab indgår endvidere i vurderingen af, om den begunstigedes ret til forsikringssummen helt eller delvist bør vige til fordel for ægtefællen. Har der været fuldt ud fælleseje i ægteskabet, vil det være et moment, der kan tale for en regulering til fordel for ægtefællen. Det modsatte kan være tilfældet, hvis der har været fuldstændigt særeje. Tilsvarende gælder, hvis parterne har oprettet ægtepagt og testamente, der begunstiger den længstlevende ægtefælle (ægtefællebegunstigende kombinationssæreje), hvis det dermed må antages, at der er gjort op med, hvad den længstlevende skal modtage i anledning af den førstafdøde ægtefælles død.

Som en anden omstændighed, der kan indgå ved vurderingen efter stk. 2, nr. 3, kan nævnes tilfælde, hvor en livsarving ifølge et testamente alene skal have en meget beskednen tvangsarv, og der kommer en betydelig forsikringssum til udbetaling til en begunstiget. Alt afhængig af begrundelsen for begunstigelsen og for, at livsarvingens arv er blevet begrænset til tvangsarven, vil dette kunne tale for en regulering, der dog ikke kan overstige den tvangsarv, som livsarvingen ville have fået, hvis forsikringssummen var indgået i boet, jf. stk. 1, 2. pkt.

Stk. 3 viderefører den gældende forsikringsaftalelovs § 104, stk. 3.

Hvis ægtefællen eller livsarvingerne inden udbetalingen af forsikringssummen når at gøre indsigelse over for selskabet mod udbetalingen, fremgår det af 1. pkt., at selskabet ikke må udbetale forsikringssummen til den begunstigede, før det ved forlig eller dom mellem den begunstigede og de efterladte er afgjort, hvem der har ret til forsikringssummen. Der stilles ingen formkrav til en indsigelse efter stk. 3, 1. pkt. Indsigelse skal dog følges op af sagsanlæg inden 1 år. Selskabet kan ved henvendelse til retten få oplyst, om der er anlagt sag inden fristens udløb. Hvis der ikke er anlagt sag, kan selskabet med frigørende virkning udbetale forsikringssummen til den begunstigede.